

Andrzej Sapkowski
EŽERO VALDOVĖ
Fantastinis romanas

**ANDRZEJ SAPKOWSKI -
NEABEJOTINAS
EUROPOS FANTASTIKOS LYDERIS!!**

Visą raganiaus Geralto epopėją sudaro
šios knygos:

1. RAGANIUS

(PASKUTINIS NORAS ir LIKIMO KALAVIJAS)

2. ELFŲ KRAUJAS

3. PANIEKOS METAS

4. KRIKŠTAS UGNIMI

5. KREGŽDĖS BOKŠTAS

6. EŽERO VALDOVĖ

Iš Kregždės Bokšto Ciri patenka į elfų karaliaus Auberono valdomą šalį. Čia, senųjų elfų teigimu, išsipildys tūkstantmetė pranašystė.

O koks likimas lemtas raganiui Geraltui? Ar pavyks jam išlikti gyvam ir susigrąžinti mylimą moterį? O kokia bus viso pasaulio, liepsnojančio pragariško karo liepsna, ateitis?

Šioje, paskutinėje grandiozinės sagos apie Geraltą, Ciri, Jenefer knygoje, rasime atsakymus į visus klausimus...

Iš lenkų kalbos vertė VIDAS MORKŪNAS

Andrzej Sapkowski - PANI JEZIORA

Warszawa, superNOWA, Copyright © 1999 by
Andrzej Sapkowski

Cover art copyright © 2000 by Keith Parkinson

Vertimas į lietuvių kalbą © leidykla "Eridanas", 2007

Elektroninė versija © Knygute.lt, 2011

*We are such stuff
As dreams are made on, and our little life
Is rounded with a sleep*

William Shakespeare

Ir jojo jie toliau, kolei prijojo nepaprasto grožio ežerą plačiai išsiliejusiais vandenais. Vidur tojo ežero Artūras išvydo baltais atlasais aptaisyta ranką, laikančią įstabaus darbo kalaviją. O pasakum įmatė jie merguolę, drąsiai žengiančią vandenų veidrodžiu.

- Kas toji kerinti panaitė? - paklausė Artūras.*
- Vadina ją Ežero Valdove, - atsakė Merlinas.*

**Tomas Meloris,
“Le Morte D’Arthur”**

PIRMAS SKYRIUS

Ežeras buvo užburtas. Nekilo nė menkiausios abejonės.

Pirma, tyvuliavo pačioje užkeikto Kum Pukos slėnio gerklėje, slėnio slaptingo, apsisiautusio amžinomis miglomis, garsėjančio kerais ir magiškais reiškiniiais.

Antra, pakako į jį pasižiūrėti.

Gelmė buvo sodriai mėlyna, be priemaišėlės, nelyginant gryniausias safyras. Paviršius lygus tarytum veidrodis, toks glotnus, kad Y Vydfio kalnyno viršūnės atspindys atrodė gražiau nei tikroji viršūnė. Nuo ežero dvelkė vėsus, gairvus vėjelis, niekas netrikdė orios tylos, nepliaukšėjo žuvys, nerykavo vandens paukščiai.

Riteris net suvirpėjo iš pasigėrėjimo. Vis dėlto, užuot toliau jojęs kalvos ketera, pasuko žirgą žemyn, prie vandens. Sakytum traukte pritrauktas ten, apačioje, snaudžiančios gylės. Žirgas baugščiai žengė tarp aptrupėjusių uolų, tyliai šnarpščiodamas, lyg norėdamas parodyti irgi jaučiąs magišką aurą.

Pakrantėje riteris nusėdo. Ristūną vesdamasis už brizgilo, priėjo prie pat vandens, kur smulktės bangelės glostė spalvingus žvirgždukus.

Kai klaupėsi, sučežėjo jo žiedmarškės. Sudėjęs delnus pasisėmė vandens. Į visas puses tarytum mažytės žvitrios adatėlės sušmyksėjo pabaidytas mailius. Gėrė riteris atsargiai, iš lėto, ledo šaltumo vanduo stingdė lūpas ir liežuvį, gildė dantis.

Kai sėmė dar kartą, ausis pasiekė ežero paviršiumi atsklidęs garsas. Jis pakėlė galvą. Žirgas sušnarpštė, lyg parodydamas irgi girdėjęs.

Riteris įtempė klausą. Ne, ne iliuzija. Tikrai kažkas dainuoja. Moteris. Veikiau gal mergina.

Kaip ir visus riterius, ši nuo mažens supo dainių giesmės ir riterių romanai. Pastaruo-siuose devyniais atvejais iš dešimties merge-lės daina arba rauda būdavo jaukas, įvilioda-vęs riterį į žabangas. Neretai - mirtinas.

Vis dėlto nugalėjo smalsumas. Juk šiam rite-riui buvo vos devyniolika. Plačiai jis garsėjo begaline drąsa, plačiai buvo žinomas begaline neapdaira.

Pasitikrino, ar, prireikus kalavijo, šis neuž-strigs makštyse, ir nusivedė ristūną tenlink, iš kur sklido daina. Toli eiti nė neprireikė.

Krantas buvo nusėtas dideliausiais tamsiais, nusvidintais iki blizgesio rieduliais, sakytum

milžinai būtų nerūpestingai numetę įgrisusius žaisliukus. Tokie pat akmenys juodavo ir skaidrutéliame ežero vandenyje. Kai kurie kyšojo iš vandens ir atrodė tartum leviatanų kupros, skalaujamos bangelių. Vis dėlto daugiausia riedulių dunksojo iki miško nusidriekusiame pakrantėje. Kai kurie buvo įgrimzdę į smėlį, ir galėjai tik spėlioti, kokio jie iš tikrųjų dydžio.

Daina ir sklido iš už pakrantės akmenų. Tik tos, kuri dainavo, nesimatė. Riteris prilaikė žirgą už žąslų ir prusnų, kad nežvingčiotų, neprunkštų.

Merginos drabužiai buvo išdraikyti ant plokščio tarytum stalias riedulio, kyšančio iš vandens. Ji pati, nuoga, įbridusi iki pusiaujo, prausėsi ir dainavo. Žodžių riteris nesuprato.

Nenuostabu.

Mergina, įmanydamas būtų galvą guldęs, buvo ne visai žmogus. Apie tai bylojo kaulingas kūnas, keista plaukų spalva, balsas. Riteris neabejojo: jei ji atsigręžtų, jis išvystų didelės migdolo formos akis. O jeigu dainorė atmestų pelenspalvius plaukus, pasimatytų smailios ausys.

Faerie gyventoja. Žynė. Viena iš *Tylwyth*

Teg. Viena iš tų, kuriuos piktai ir airiai vadino *Daoine Sidhe*, Kalvų Tautelė. Viena iš tų, kuriuos saksai vadino elfais.

Mergina nutilo, purkšdama vandenį panėrė iki pat kaklo ir išsiplūdo lyg kokia prasčiokė. Tatai riterio nesuklaidino. Niekam nebuvo paslaptis, kad žynės geba keiktis žmogiškai. Kartais net riebiau už arklininkus. O dar dažniau keiksmas būdavo pranašas kokio nors pikto juoko, kuriuos žynės be galo mėgo taisyti - pavyzdžiui, kokiam nelaimėliui išdidindavo nosį sulig sėkliniu agurku arba sulig pupele sumažindavo vyriškumą.

Riterio neviliojo nei viena, nei kita. Būtų patykučiais sprukęs sau, bet išdavė žirgas. Ne, ne jo paties ristūnas, kuris, laikomas už prusnų, tylėjo lyg peliukė. Išdavė žynės žirgas, juoda kumelė, kurios riteris tarp riedulių nė nepastebėjo. Dervos juodumo gyvulys kanopa kepštelėjo žvirgždą ir sveikindamasis sužvengė. Riterio eržilas pakratė galvą ir mandagiai atsakė. Net aidas nuvilnijo ežero paviršiumi.

Žynė, taškydama purslus, šoko iš vandens, pasirodydama riteriui visu gražumu. Puolė prie uolos luito, ant kurio gulėjo drabužiai. Bet, užuot griebusi kokį apvilką ir droviai prisidengusi, elfė neįtikimai vikriai čiupo kalaviją ir su

švilpesiu ištraukė iš makštų. Sugaišo tam trumputybę akimirką, o tada pritūpė ar atsi-
klaupė ant dugno - iš vandens liko kyšoti tik
jos nosis ir iškelta ranka su kalaviju.

Riteris, atsikvošėjęs iš nuostabos, paleido
pavadį ir priklaupė ant drėgno smėlio. Mat iš-
syk perprato, su kuo susidūręs.

- Būk pasveikinta, - išlemeno, tiesdamas
rankas. - Didi man garbė... Didžiai esmi pa-
gerbtas, o Ežero Valdove. Paimsiu šį kalaviją...

- Gal teiktumeis atsistoti ir nususukti? - Žynė
iškišo iš vandens ir burną. - Gal nežiopsojęs
leistum apsirengti?

Jis tučtuojau pakluso.

Girdėjo, kaip brenda teškindama vandenį,
kaip šiugždina drabužius, kaip patylomis kei-
kiasi, tempdama juos ant šlapio kūno. Riteris
tuo tarpu apžiūrinėjo glotnaus ir žvilgančio lyg
kurmio kailiukas plauko kumelę. Gyvulys buvo
neabejotinai gryniausio kraujo, neabejotinai
eiklus it vėjas. Neabejotinai užburtas. Veikiau-
siai iš *Faerie*, kaip ir savininkė.

- Gali atsigręžti.

- Ežero valdove...

- Ir prisistatyti.

- Esmi Galahadas iš Kar Beniko. Karaliaus Ar-

tūro, Kameloto pilies šeimininko, Vasaros Šalies, taipgi Damnonijos, Divnento, Poviso, Divedo valdovo riteris...

- O Temerija? - pertraukė ji. - Redanija, Rivija, Aedirnas? Nilfgardas? Šie pavadinimai tau nieko nesako?

- Ne. Niekad tokių negirdėjau.

Ji gūžtelėjo pečiais. Rankoje laikė ne tik kaviją, bet ir batus, ir išskalbtus bei išgręžtus marškinius.

- Taip ir maniau. O kurie dabar metai ir kuri diena?

- Šiandien... - neapsakomai nustebęs išlemeno jis - ...antra pilnatis po Beltinės... Valdo ve...

- Ciri, - pasakė ji, traukydama pečiais, kad drabužis nekibtų prie džiūstančios odos. Kalbėjo keistai, akys buvo didelės, žalios...

Nevalingai atmetė drėgnus plaukus, ir riteris nejučia atsiduso. Ne tik todėl, kad merginos ausis buvo pati paprasčiausia, žmogiška, nė maž ne elfiška. Dar ir dėl to, kad skruostą bjaurojo ilgas randas. Kažkas ją buvo sužeidęs. Bet argi žynę įmanu sužeisti?

Žvilgsnį ji pastebėjo, prisimerkė, suraukė nosį.

- Taip, taip, randas! - vėl prašneko su tuo negirdėtu akcentu. - Ko taip pabūgai? Bene riteriui tokia jau baisenybė - rumbas? Bene taip šlykščiai atrodo?

Jis lėtai, abiem rankomis atsmaukė žiedšarvį gobtuvą, atmetė plaukus.

- Riteriui tatau anokia baisenybė, - atsakė, jaunatviškai didžiudamasis, demonstruodamas ir pats turįs vos užšašusį randą, nutįsusį nuo smilkinio iki apatinio žandikaulio. - Šlykščiai atrodo tik garbę bjaurojantys rumbai. Aš - Galahadas, Ežero riterio Lanceloto ir Elynės, karaliaus Pelio, Kar Beniko šeimininko, dukters sūnus. Šį randą man paliko Brunis Negailėstingasai, netikėlis damų engėjas, kurį iškart po to ir patiesiau garbingoje kovoje. Iš tiesų vertas esmi paimti iš tavo rankų šį kalaviją, o Ežero Valdove...

- Ką?

- Kalaviją. Esmi pasiruošęs jį paimti.

- Kalavijas - mano. Niekam neleidžiu jo liesti.

- Bet...

- Bet - ką?

- Ežero Valdovė visuomet... Visuomet išnyra iš vandens ir įteikia kalaviją.

Ji patylėjo.

- Suprantu, - tarė pagaliau. - Ką gi, kiek kraštų, tiek ir papročių. Deja, Galahadai ar kaip ten vadiniesi, matyt, būsi užėjęs ne tą Valdovę, kurios tau reikia. Aš nieko nedalinu. Ir neleidžiu atimti. Sakau tai, idant išvengtume nesusipratimų.

- Bet, - neatlyžo riteris, - atkeliavote iš *Faerie*, ar ne, Valdove?

- Atkeliavau, - pasakė mergina po valandėlės. Atrodė, kad žalios jos akys žvelgia į erdvės ir laiko prarajas. - Atkakau iš Rivijos, iš miesto tokiu pat vardu. Įsikūrusio prie Loc Eskaloto ežero. Atplaukiau čionai valtimi. Per rūką. Krantų išvis nemačiau. Girdėjau tik žvengiant Kelpę... savo kumelę, kuri stengėsi neatsilikti.

Ji paklojo ant akmens šlapius marškinius. Riteris vėl atsiduso. Drabužis buvo išskalbtas, bet kraujo dėmės liko.

- Čionai mane atnešė upė, - tęsė mergina, nepastebėjusi, kur jis žiūri, arba apsimetusi, kad nepastebėjo. - Upės tėkmė ir vienaragio burtai... Kaip vadinasi šis ežeras?

- Nežinau, - atvirai prisipažino riteris. - Čion, Gvinete, tiek ežerų...

- Gvinete?

- Tataigi. Anava kalnai. Tai - Y Vydfas. Jei miškais jotumei taip, kad kalnai liktų po kairei, už dviejų dienų prijotumei Dinas Dinlį, o pasukum - Kar Datalį. O upė... Artimiausia upė...

- Nesvarbu, kaip ta artimiausia upė vadinasi. Galahadai, bene turėtum ko užkrimsti? Mirštu badu.

- Ko taip žiūri? Bijai, kad išnyksiu? Pakilsiu į dangų su visais tavo džiūvėsiais ir kadagine dešra? Nebijok. Savo pasaulyje mažumą paisydykavau, supainiojau keletą likimų, tad kurį laiką man verčiau ten nesirodyti. Pabūsiu tavajame pasaulyje. Kuriame naktimis danguje veltui ieškočiau Slibino ar Septynių Ožkų. Kuriame šiuo metu antra pilnatis po Beleteino, tik vadinamas jis Beltine. Klausiau, ko į mane taip žiūri?

- Nežinojau, kad žynės valgo.

- Žynės, burtininkės, elfės. Visos valgo. Geria. Ir taip toliau.

- Ką?

- Et, nesvarbu.

Juo įdėmiau jis žiūrėjo į merginą, juo labiau blanko stebuklinga jos aura, juo žmogiškesnė,

paprastesnė, netgi prasčiokiškesnė atrodė ji pati. Vis dėlto riteris žinojo, kad ji ne tokia, negali tokia būti. Prasčiokės neužklupsi nuogos besimaudančios ežere Y Vydfio papėdėje, Kum Pukos apylinkėse, ir skalbiančios kruvinus marškinius. Nesvarbu, kaip mergina atrodė, žemiška esybė ji būti negali. Vis dėlto Galahadas jau visai nebesivaržydamas, be pagarbios baimės žiūrėjo į jos išdžiūvusius pilkus plaukus, kuriuose, jo nuostabai, sidabru sužibo žilos sruogelės. Žiūrėjo į laibas jos rankas, nedidukę nosį ir blyškias lūpas, į jos keistoko kirpimo vyriškus drabužius iš plono, bet neregėtai tankaus audinio. Į jos neįprastos konstrukcijos bei apdailos kalaviją, anaipol nepanašų į paradinį žaisliuką. Į jos basas pėdas, apkibusias sausu pakrantės smėliu.

- Kad išvengtume nesusipratimų, - pasakė ji, trindama vieną pėdą į kitą, - žinok, aš ne elfė. Burtininkė, tai yra žynė, gal ir esu... tam tikra prasme. Eee, greičiau ne.

- Gaila. Tikrai.

- Ko jau taip gaila?

- Sako... - įraudęs ir užsikirsdamas ėmė aiškinti jį, - ...sako, žynė, kuomet jai pasitaiko sutikti jaunuolį, vedasi jį į Elflandą ir... po lazdyno krūmu, ant samanų kilimo verčia.....